

Desestructurant estructures d'estat

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és l'empresa pública més important que mai hi ha hagut al servei de la llengua i la cultura catalanes. I és evident pels experts, i cal afirmar-ho amb contundència, que TV3 i Catalunya Ràdio constitueixen el millor exemple de ràdio i televisió públiques de qualitat del sud d'Europa i de tota l'àrea mediterrània. Amb una plantilla professional i uns costos absoluts i relatius en la banda més baixa de les corporacions públiques audiovisuals europees. No hi ha a Europa una oferta audiovisual comparable per sota dels 40 euros per habitant i any. No és mèrit exclusiu de ningú. Va costar molt posar la Corporació i els seus mitjans en marxa. Molts esforços de molta gent. I ha calgut la tasca continuada de directius i professionals durant tot el trajecte seguit. Amb errades i encerts. Ara, quan encara més del 80% de l'oferta televisiva que rebem emet des de Madrid, tot això podria estar en perill.

Les condicions de l'ecosistema català de comunicació i cultura han canviat substancialment d'ençà del 1983, en bona part per l'acció dels mateixos mitjans i treballadors de la Corporació. La duresa i la durada de la crisi, l'existència d'un sector industrial encara massa dependent, la migradesa dels recursos públics disponibles, el canvi tecnològic i les noves possibilitats d'organització interna, la caiguda dels ingressos publicitaris, el protagonisme de les xarxes, la rigidesa –tantes vegades esgrimida– d'un conveni que dificulta emprendre iniciatives sense recórrer a noves contractacions... Com totes les empreses, la Corporació i els seus mitjans també necessiten reajustaments periòdics, intervencions que permetin l'adaptació a les circumstàncies canviants i respondre

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

adequadament als reptes del servei públic. Que a la Corporació li convé una reestructuració? D'acord. Però el camí emprès és completament equivocat. I pot abocar els mitjans públics de la Generalitat a una greu desestructuració. Tot just ara, quan el país els necessita més que mai, i quan exigim tota la democràcia que ens cal.

Els objectius del consell de la Corporació els marca el *Mandat marc del sistema públic audiovisual*, aprovat pel Parlament el 2010. El consell de la CCMA no és una delegació del Govern a l'interior de l'empresa per dirigir-la a conveniència. Es deu al Parlament, al servei públic i a l'interès general. Els seus membres són els treballadors de l'empresa responsables de la gestió, i els primers obligats a procurar els recursos i les condicions laborals òptimes per realitzar la seva missió. Per això, per comptes d'avaluar la reducció de la subvenció pública i de la plantilla, la bona política del consell hauria de consistir a assegurar els recursos per als anys immediats. Amb l'estabilitat

Que a la Corporació li convé una reestructuració? D'acord. Però el camí emprès és completament equivocat

assegurada, s'haurien de poder corregir amb transparència els principals desequilibris interns. I plantejar una reestructuració del grup, en un horitzó de 10 o 15 anys, que permetés actualitzar el model i desplegar la corresponent política de recursos humans. Aquest pla i aquesta política haurien de poder ser acordats amb els treballadors. El capital més important de la majoria d'empreses són els seus treballadors. Si parlem d'informació, de comunicació i de creació de continguts audiovisuals, això és indiscutible. No té cap sentit, doncs, posar en risc aquest capital per satisfer requeriments comptables, formulats sense tenir en consideració els seus efectes en el pluralisme polític i la qualitat democràtica.

En referència al primer govern Mas, Josep Gifreu (*El factor audiovisual*, ARA, 07/12/2012) advertia que les polítiques de comunicació de CiU havien significat "una regressió considerable" i que, amb l'excusa de les mesures d'austeritat, "el govern de CiU emprengué una autèntica contrareforma del sistema audiovisual català a través de l'anomenada *lleí omnibus*". I conclouia: "Vista l'absència al programa de CiU de cap proposta articulada en defensa del sector audiovisual català i de l'espai català de comunicació, la via d'un possible acord d'estabilitat entre CiU i ERC passa per acceptar a grans trets les propostes formulades en el programa d'Esquerra".

De moment, les coses no han anat en la direcció apuntada per Gifreu. Tot el contrari. La contínua reducció de l'aportació pública i l'entossudiment a executar un ERO segueixen la línia dels vells pactes CiU/PP del 2011. Dificilment compatibles amb les propostes i el suport d'ERC. La voluntat política i la lleialtat als processos no es declara, es practica.